

Din casa bunicilor

Cosmacpan

...astăzi odaia mare

SânPetru și Dumnezău coborau ades la taifas
și Buna avea pregătită mereu odaia mare
era locul în care lumina se strecura prin geamuri și icoane
cernând și poleind tăcerile
aici, aerul avea gust de Duminecă
și aromă de busuioc
în colțul mai întunecat, pereții se ridicau în capul oaselor
având grijă să nu strice paturile înfățate
înveșmântate cu in alb și-acoperite cu velințe învărgate
și-amîndoi purtau cu grijă chipuri liniștite
aduse la mal din negurile timpurilor
străjuind conclavuri de taină
de pe sub paturi se rostogoleau în toate părțile
flori prinse în urzeală să nu le spulbere țiuitul timpului
și răsuflarea amintirilor
aerul se clatină privind cu jind
scăunelele închinat în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh
și-adunate jur împrejurul rotundului mesei joase
bogat altar și luminos jertfelnic
ulciorul cu apă, mereu proaspătă, reînnoită
străchinile smălțuite urmate îndeaproape
de lumina crudă a lemnului de tei
scobit în căuș sfios, virginal
toate-așteptând cuminți a nerostire
și a oftat în zi de sărbătoare.
odaia răscolită de atâta lumina
se trage sfioasă în colțul dintre ferestre
să-și treacă pleopa cu ștergarul cloșcă ce strânge sub aripi de taină și tămâie
sfinți osteniți și salcie în cercuri
aici, candela veghează la liniștea nopților
și toarce fir subțire de lumină
când tremură mușcatele din geam
ferindu-se îmbujorate
e semn că pogorât-ii printre noi
și-i timp de judecat și de întrebare
și Buna spune cu toată tăcerea ochilor albaștri
ba de una ba de alta
despre grâul copt și rodul de pe crengi
ba că nu plouă, ba că-i înnorat
că viața-i cum e ea
și Doamne...

dar n-a mai întrebat...
ziua plânge prefirând boabele-nșirate pe-un fir de rugă susurată
buzele ei mășăluiesc în tăcere
și cern în tăcere toate întrebările măcinate seară de seară
iar eu abia mai port îngreunate pleoape
și plec să caut vise-ncondeiate